

ordentligt Overflag, som var saaledes gennemarbejdet, at det var egnet til at kunne være Grundlag for en Bevilling, men at han da havde maattet foretage en Standsrning af Byggearbejdet, som vilde have været i høi Grad fordærlig og navnlig skadelig for Statens Finanser. Dette indrømmede paa en Maade ogsaa det ærede Medlem for Nørre-Sundby, idet han sagde, at Ministeren jo kunde være kommen med en saadan mere ubestemt Begjering paa 100,000 eller 200,000 Rdl., og det ærede Medlem siger saa, at der ikke kunde være Tale om, at Rigsdagen i saa Fald vilde have standset Arbejdet, og at der ikke er Spørgsmaal om, at Repræsentationen jo vilde have bevilget Pengene til at fortsætte Arbejdet. Svad det Sidste angaar, da tvivler jeg ikke paa, at Repræsentationen, hvis Regjeringen var kommen til den med en fuldstændig ordnet og fornuftig gennemarbejdet Begjering, vilde have været fuldkommen villig til at give Bevillingen, og dette holder jeg mig saa meget mere overbevist om, som jeg ikke kan se rettere, end at Repræsentationen ellers maatte været gaaet fra Sands og Samling; thi den kunde ikke fornuftigvis, efterat der var anvendt saa mange Penge paa denne Sag, dels fra Sorø Akademi og dels fra Kommunen og fra Private, gaa hen og sige: Nu kan Theatret staa, som det staaar. Noget Saadant kunde der fornuftigvis aldrig have været Tale om, deri maa jeg give det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Suel) Ret. Men det ærede Medlem har ikke Ret, naar han mener, at Ministeren vilde have opnaaet samme Modtagelse fra Repræsentationens Side, hvis han var kommen til den med en saadan forløst Forbring som den at sige: Seg veed ikke, hvormeget der vil medgaa, men jeg tænker, at det bliver saadan omtrent 100,000 eller 200,000 Rdl. eller Lignende. Jeg tvivler paa, at han vilde have faaet den Bevilling; jeg tror, at man fornuftigvis vilde have sagt her: Det inlæde vi os ikke paa, det er uanstændigt at komme til os med saadan Løs Snak, en saadan Løs Kalkule. (Suel: Paa Grundlag af Kontrakt). Paa Grundlag af Kontrakt, det kan gjerne være. Men deri ligger netop Modsetningen mellem det ærede Medlem og mig. Det glæder mig, at man dog nu altsaa er kommen bort fra den Insinuation, som man paa en Maade har villet fremsætte mod Ministeren, at, naar han ikke kom til Rigsdagen, saa har det været, fordi han frygtede for at komme til den. Han frygtede for, at man vilde negte ham disse Penge. Det ærede Medlem opkastede det Spørgsmaal, hvorfor Ministeren da alligevel ikke gjorde det, da han jo dog derved vilde have friet sig for alt Ansvar og kastet hele Ansvar over paa Rigsdagen, omendstjondt det kunde have været, at dette vilde have medført en forøget Udgift for Staten (Suel: Tvertimod). Jeg forstaaar det nu saaledes. Det er da i alt

Fald klart, at det maatte have medført forøget Udgift for Staten. Hvis Ministeren nemlig den Gang havde standset Arbejdet, og vedkommende Entrepreneur havde sagt sig fra Kontrakten, saa maatte det have været fuldført af Andre og det til de langt høiere Priser paa alt Bygningsmateriale og paa Arbejde, som imidlertid vare indtraadte, hvilket for Staten havde medført en meget forøget Beføstning, ikke at tale om, at det vilde have været saa godt som umuligt at benytte det gamle Theater til at spille i i den kommende Saison. Vi vare altsaa gaaede glip af eller maatte i alt Fald have set en uhyre Formindskelse i den Indtægt, som kunde faas ved selve Theatrets Virksomhed. Naar altsaa det ærede Medlem forundrer sig over, at Ministeren ikke hellere vilde gjøre saaledes og kaste Ansvar fra sig over paa Rigsdagen, da er dette det Punkt, hvori der er størst Modsetning i Opfattelsen mellem mig og ærede Medlemmer, der mene, at det er den rette Optræden for en Minister, at han ængstelig undgaar nogensomhelst Svandelen paa egen Haand og ængstelig undgaar at varetage Statens Læve paa bedste Maade og saaledes, som han skønner, at det vil være fordelagtigt for Staten; man vil have, at Ministeren kun skal have et Gnefte for Die, nemlig det, aldrig at foretage Noget uden en Bevilling, altid at have Bevillingsmagtens forudgaaende Sanktion. Det er denne Maade, som de Herrer mene, at en Minister skal optræde paa, men dette er jeg ganske imod. Min Mening er netop den, at det er en Ministers Pligt at handle saaledes, som han mener, at det er gavnligt for Staten; det er i visse Tilfælde hans Pligt at handle paa egen Haand, saaledes som han anser det for gavnligt for Staten, forventende, at Repræsentationen vil billige de Skridt, han har gjort, naar de ere foretagne for at fremme det Heles Vel og spare Statens Penge. Det er ganske vist, at det er nemmest for en Minister at lade det være. Enhver kan begribe, at det vilde være topmaalt urimeligt af en Minister, hvis han ikke havde den sikreste Grund til at vente, at man senere vilde billige hans Udfærd, og at der ikke vilde være Noget i Veien for at faae disse Penge bevilgede, da at udsætte sig for disse Ubehageligheder. Svad kunde der have overgaaet ham, hvis han havde gjort, som de Herrer vilde, nemlig standset hele Arbejdet og sagt: Nu kan jeg ikke gjøre Mere, længere kunne vi ikke komme, thi der er ikke flere Penge? Svad vilde man gjøre ham derfor? Vilde det ikke for ham være den allerfikkreste og bekvemteste Stilling? Det forekommer mig imidlertid, at om han end derved vilde have hyttet sit Skind, saa vilde han dog ikke derved have hyttet sin Samvittighed, og om han end vilde have været mere sikker paa at beholde helt Skind, saa vilde han derimod ogsaa have beholdt en overmaade hullet Samvittighed.